

Forflag er derfor, at, saafremt vi skulle gaa i den Retning, som den ærede Krigsminister forlanger navnlig med Hensyn til de finansielle Byrder, er det snarere for lidt end for meget, der forlanges; men saafremt vi kunne gaa i en anden Retning med Hensyn til Hærforsvaret, kunne vi give Mere, end her forlanges, til Udviklingen af vort Søforsvar, og det Sidste, antager jeg, vil under alle Omstændigheder være det Naturligste og Heldigste for vort Land.

Med Hensyn til Forslaget i det Enkelte skal jeg ikke berøre mange Punkter. Jeg har strejset Spørgsmaalet om Uddannelsen eller Forøgelsen af det faste Personale. Jeg tror, at man her saavel som ved Hæren, naar andre Bestemmelser tages, der virkelig kunne tilvejebringe de midlertidige eller værnepligtige Befalingsmænd, i høiere Grad kunne benytte disse, end Forslaget tilsigter. Der er foreslaaet Gjenindkaldelser af disse Værnepligtige, endog eventuelt for trede Aar. Naar der kun skal holdes ca. 400 inde til fast Tjeneste, saa tror jeg, at disse Saa skulle mangfoldiggjøres af saamange Aargange, forinden man kan faae det i Krigstilfælde nødvendige Antal, at den Styrke, der da vil kræves, vil fordre langt flere Aargange indkaldte forholdsvis end i Hæren, hvilket jeg vilde anføre for meget uheldigt, og det kan i det Hele synes underligt, at Flaadeministeren kun behøver 900, medens Hærministeren skal have 9 til 10,000. Hvad Uddannelsen af Officerer angaar, da har man i det væsentligste Træk holdt sig til det Bestaaende, og som man har set, er Krigsministeren gaaet i Retning af at begynde Uddannelsen af Befalingsmænd temmelig hurtig efter deres Konfirmation. Jeg er nu tilbøielig til at tro, at den Maade, hvorpaa man hidtil har uddannet Officerer ved Flaaden, ikke har været den heldigste, jeg er tilbøielig til at tro, at vi kunne skyde den yngste Afdeling bort og forlange en Søfart og en vis Rundskabsgrad for Optagelsen i den ældste Afdeling. De unge Drengene komme tilhøjs i vore Krigsskibe, og dette er deres Sætur. Jeg mener, at det vilde være fuldt saa heldigt, om de tumlede sig omkring i Koffardisart i nogle Aar, alt efter Omstændighederne, og naar de da havde de fornødne theoretiske Rundskaber og havde Lust dertil, saa derpaa gif den anden Vej. Jeg tror overhovedet, at i den Henseende kunde Søofficerernes Uddannelse være heldigere; vi have jo adskillige Exempler paa, at Søofficerer ogsaa med Hensyn til Besejlingen af vore egne Farvande, i hvilke de dog skulle tumle sig under Krigsforhold, ikke ere saa fortrolige, kjendte og

hjemme, som ønskeligt var. Dette kunde ganske anderledes blive Tilfældet, hvis man udviklede Flaaden, fik Midler gennem en Forandring af Hærvæsenet til at udvikle Flaaden med og anlagde vore Øvelser væsentlig derefter, at enhver Befalingsmand skulde være nøie kjendt og fortrolig med Besejlingen af hver Vig, Bugt, Sund og Belt i vore Farvande. Den Slags Folk vilde da bevæge sig rundt omkring i vore Ryster og blive som hjemme der som Odderen i Vandet, og dette vilde efter min Overbevisning have en Betydning, som i Krigstilfælde ikke kunde sættes høit nok.

Jeg kommer da ved Betragtningen af dette Lovforflag dertil, at det forlanger for Meget, hvis vi ikke kunne faae væsentlige Forandringer og Besparelser i vort Hærvæsen, men i dette Tilfælde kunne vi give Mere, og dette vilde være heldigere for vort fremtidige Forsvarsvæsen.

Dinesen: Jeg skal komme tilbage til et Forhold, jeg omtalte ved Behandlingen af Hærløven, Noget, jeg saameget lettere kan gjøre, som det Forhold, jeg dengang omtalte, staar i en ligesaa nær Forbindelse med Søværnet som med Hæren, og jeg gjør det saameget hellere, som den ærede Krigsminister er tilstede, som jeg nok tror noget dengang har misforstaaet mine Ytringer, naar han opfattede mig saaledes, som om jeg havde klaget over, at Søminetjeneren var ligesom tilsidefat, trykket, ved at blive stillet under Ingenieurkorpset. Det har nemlig ikke været min Mening. Jeg tror, at Søminetjeneren under Ingenieurkorpset har fundet en saa fortrinlig og fremadskridende Udvikling, at vi ikke kunne Andet end glæde os derover, men hvad jeg ankede over, og hvad jeg er utilfreds med, er, at jeg ikke betragter det som heldigt, at Søminetjeneren skulde staa under Ingenieurkorpset i det Dødblik, i hvilket det skal bruges. Jeg tror nemlig, at der ikke saa let opnaas den Enhed i Kommandoen med Hensyn til Forsvaret af Kjøbenhavn paa Søfiden, som naar det var henlagt under Søforsvaret, og af samme Grund har jeg kun ønsket, at Besætningen af Søforterne blev overgivet til Marinen. Vi faae, at i 1870, da Forholdene vare alvorlige, og ogsaa vi syntes at være truede, var Noget af det Første, vi gjorde, at gjøre en af de ældre Kommandører til Chef for Søforterne, og hvis de ærede militære Ministre ville gjentagde sig i Grindringen, hvilke Vanskeligheder der var tilstede, da man gjorde dette Skridt, og hufte, hvorledes Forholdene stode, efter at dette var gjort, ville de se, at det kan være meget